

Ήανήγυρις γραμμάτων καὶ θαύματα θαυμάτων.

Π. — Νὰ τὸ τέμενος ἐκεῖνο,
ποῦ μ'μπροστά του γόνυ κλίνω.
Νὰ τὸ τέμενος αὐτὸ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας,
ποῦλθε τώρα νὰ τὸ δῆ κι'ένας Πρίγκηψ τῆς Ἰνδίας.

Ἄ τομένη μας κλεινά,
πῶς καθεὶς σὰς κομπερόνει...
'πέρασαν ἀληθινὰ
ἑβδομηττα πέντε χρόνοι
ἀπὸ τότε, ποῦχει γίνεῖ
τῶν γραμμάτων τὸ καμίνι.

Σκιας προμάχων σήμερα σ'τῆς ἑδρας τριγυρίζουν
καὶ κρυφοθυβρίζουν,
κι' ἱεροφάνται παλαιὸι μ'ὄνειρατα μεγάλα,
ὅπου πολλοὺς ἐθήλασαν ἀγνῆς παιδείας γάλα.

Ἐκεῖνους κάθε σύγχρονος ἀς τοὺς ὕμνη σοφός,
σὲ τούτους νίκης γέρας,
ὅπου μεταλαμπάδευσαν καὶ σ'ἀλυτρώτους φῶς
πατρίδος ἐλευθέρως.

Εὐλόγησε τὸ τέμενος, παρθένα λευκοφόρα,
ποῦ νέον ἀνατέλλει...
'στὸν μελισσιῶνα τῶν Μουσῶν μέλισσαις ἄλλαις τώρα
γεννοῦν σοφίας μέλι.

Ξέλασε χρόνους ταπεινοὺς,
καὶ τῶν γραμμάτων οὐρανοὺς
ἄλλα κοσμοῦν ἀστέρα,
ποῦ μὰ μὲ κάνουν νὰ γελῶ
καὶ μὰ τὰ μάτια νὰ σφαλῶ
καὶ μὲ τὰ δῆ μου χέρι.

Νὰ τὸ Πανεπιστήμιον,
ποῦ κρίθει κάθε τίμιον,
ποῦ τὰ γεράματα ζυπνᾷ, τὰ νεῖατα τιθασειέι,
κι' ἂν δὲν μὰς ἔφθανε μονό, διπλὸ μὰς περισσεύει.

Πόσα δὲν ἔγιναν ἐδῶ σὲ χρόνια περασμένα...
θυμοῦμαι καὶ τῆς κουμπουριάς,
θυμοῦμαι καὶ τῆς μαγκουριάς,
ποῦ μὰ φορὰ κι' ὁ Κοραῖς εὐρέθη δίχως πένα.

Σὲ τούτα τὰ Προπύλαια πόσα δὲν ἔχουν γίνεῖ,
κι' ὕμνος ἐφτέρων ψυχῶν τὸ φλογερὸ καμίνι.
Μὲ τῶν μεγάλων ἰδεῶν ἐχόρταναν τὰ ψέμματα
καὶ κἄτι Μούσαις ἔψαλαν ἀκόμη τὸν Βλαχάδα,
καὶ τῆς Παιδείας τὰ παιδιὰ καὶ τῶν Μουσῶν τὰ θρέμματα
ἐλαχταροῦσαν νὰ ταροῦν σ'τὴν ἀμοιρὴ τὴν σκιάδα.

Γιὰ κἄτι τί δὲν ἔπαυαν τὰ στήθη νὰ κτυπᾶνε,
τότε σ'τοὺς μάσχος τοὺς χρυσοὺς δὲν ἔβλεπες λατρεία,
τὰ χρόνια τὰ ποιητικὰ πετάζανε καὶ πᾶνε,
κι' ἄρῃσαν μόνον λείψανα τὰ γάλακτα τὰ τρία.

Νάτος ὁ Ρήγας τῶν Φερῶν, νάτος ὁ πρωτομάρτυς,
καὶ τῆς ἰδέας τῆς παλῆς ποιητικῆς ἀντάρτης.
Νὰ κι' ὁ παπᾶς ὁ κρημασθεὶς, κι' ὁ δάσκαλος ὁ Χιώτης,
ὅπου περνοῦσε γιὰ σοφὸς τῆς ἐποχῆς τῆς πρώτης.

Φ. — Νὰ τὸ Πανεπιστήμιον, παραγορὰ τοῦ γένους,
ποῦ τόσο πόθοι μέσα του κι' ἐλπίδες μακ κομποῦνται...
νὰ τὸ Πανεπιστήμιον μὲ τρεῖς μαριμαρμένους,
ὅπου τοὺς ἔστησαν ἐδῶ γιὰ νὰ μὴν τοὺς θυμοῦνται.

Εὐλόγησε τὸ τέμενος καὶ τὰ παλῆα συχώρα,
σὺ τοῦ Διὸς ἡ κόρη,
γι' αὐτὸ κι' οἱ τρεῖς μαριμαρῖνοι πανηγυρίζουν τώρα,
κι' οἱ τρεῖς στεφανοφόροι.

Ἄρχισε, κόρη, νὰ γελᾷς...
τὸ τέμενος σου τὰς φυλάς
τοῦ κόσμου συγκατηρόνει.

Κάθε σοφὸς περιφανῆς,
κι' ἄλλοδαπὸς κι' ὀμογενῆς,
τὸ κατακαμαρῶνει.

Τώρα, τῆς σοφίας θρέμμα,
δὲν περνᾷ τὸ κάθε ψέμμα,
κι' ὅ παπᾶς ὁ κρημασμένος
φαίνεται εὐχαριστημένος.

Δὲν ἀκούεται πᾶς θρήνος
ἀπὸ τούτων τὸν πατέρα,
ποῦ καὶ πέτρινος ποιεῖ.

Ἐκουράστηκε κι' ἐκεῖνος
νὰ μὰς δείχνῃ κάθε μέρα
τῆς κρημάλας τὸ σχοινί.

Σήμερα φαίνεται κι' αὐτὸς πῶς εἶναι σ'τὰ καλὰ του
καὶ θέλει μὰς σ'τὸ τέμενος νὰ μ'πῆ νὰ λειτουργήσῃ,
κι' ἂν τώρα τὰ μαριμαρῖνα σκωμῶν δάκτυλά του
αὐτὸ τὸ κάνει μοναχὰ γιὰ νὰ μὰς εὐλογήσῃ.

Κι' ὁ Ρήγας ἐνόθος μὰς κυττᾷ
χωρὶς νὰ θυγᾷ ῥεῖσι,
κι' αὐτὸς θαρρῶ πῶς μελετᾷ
στεφάνο νὰ μὰς πλέσῃ.

Κι' ὁ Κοραῖς μὸς φαίνεται κι' ἐκεῖνος ὁ καυμένος
κατευχαριστημένος.

Σοφὸς συγχρόνως προσκαλεῖ νὰ κάτσω σ'τὸ πλευρὸ του,
κι' ἀνοίγει μίαν πύλιν τὸ μαριμαρῖνὸ στόμα,
καὶ σ'ἀπορία βρίσκειται καὶ κάνει τὸν σταυρὸ του
πῶς ἄλλον εἰς τὴν θέσι του δὲν ἔβλεπεν ἀκόμα.

Νὰ τὸ τέμενος τὸ λάμπον μὲ σφριγῶντας διδασκάλους
μαλλιαροὺς καὶ κουρεμένους,
ποῦχει σήμερα Πρωτάνεις καὶ Κομητοῦρας μεγάλους
μ' ἄλυσσιδες φορτωμένους.

Μὲ σάλπιγγα Τυρρηνικὴν τὸ κλέος του σκαπίζετε
καὶ χαίροντες ἐλπίζετε.

Νὰ τὸ Πανεπιστήμιον, πρῶτον τὸν ἰδρυμάτων...
μακρὰν καθέναν ὀκνηρὸς, μουμιούνης, μυιγοχάρτης...
ἡμέρα πανηγύριος καὶ δόξης τῶν γραμμάτων...
εἰ τις σοφὸς ἀληθινὸς ἀπολαύει ταύτην.

Νὰ τὸ Πανεπιστήμιον, ποῦ θὰ σκορπίσῃ γνώσι
κι' ὁ διάβολος τῶν ἀμαθῶν θὰ πᾶρῃ τὸν πατέρα...
νὰ τὸ Πανεπιστήμιον, ποῦ μ'πῆκανε καμποῦσι
κι' ἔκαθεν ἐκκαθαρίσι σὴν τὴν κακὴ του μέρα.
Νὰ τὸ Πανδιδακτήριον τὸ καταρωτισμένον,
ὅπου κι' ἔμην ἀπέριτος μετὰ πολλῶν ἐπαίνων.

Καὶ πάλιν τὸν εὐχαριστῶ τὸν ἄγνωστον μου φίλον
δι' ὅσον τρέφει πρὸς ἡμᾶς ἐκτίμισην καὶ ζῆλον.